

Sygn. akt III Ua 5/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2021r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Piotr Witkowski
Sędziowie:	Miroslaw Kowalewski Danuta Poniatowska (spr.)
Protokolant:	Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2021r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z wniosku M. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do zasiłku chorobowego

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 31 grudnia 2020r. sygn. akt IV U 155/20

oddala apelację.

Sygn. akt III Ua 5/21

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 9.07.2020r. znak (...), działając na podstawie art. 17 i 68 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 870) stwierdził, że M. K. (1) nie ma prawa do zasiłku chorobowego wypłaconego przez (...)w S. za okresy: od 18.11.2019 r. do 5.12.2019 r. i od 26.01.2020 r. do 9.03.2020 r. Ponadto w oparciu o art. 66 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa i art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 266, z późn. zm.) zobowiązał M. K. (1) do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okresy od 18.11.2019 r. do 5.12.2019 r. , od 26.01.2020 r. do 9.03.2020 r. w kwocie (...)zł.

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł M. K. (1), domagając się jej uchylenia.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. domagał się jego oddalenia oraz zasądzenia od odwołującego się na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponownie wskazał, iż wnioskodawca będąc na zwolnieniu lekarskim i pobierając zasiłek chorobowy za sporny okres z tytułu umowy o pracę w (...)w S., uczestniczył w posiedzeniach Rady Miejskiej w A..

Sąd Rejonowy w Suwałkach, wyrokiem z 31 grudnia 2020 r. zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że M. K. (1) posiada prawo do zasiłku chorobowego wypłaconego przez (...)w S. za okresy od 18.11.2019 r. do 5.12.2019 r. , od 26.01.2020 r. do 9.03.2020 r. i nie jest zobowiązany do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okresy od 18.11.2019 r. do 5.12.2019 r. , od 26.01.2020 r. do 9.03.2020 r. w kwocie (...)

Rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujący stan faktyczny: M. K. (1) pozostawał zatrudniony na stanowisku (...) (...)w S.. Niezdolny do pracy był w okresie od 15.10.2019 r. do 9.03.2020 r. z powodu zespołu bólowego kręgosłupa L/S. Za okres od 18.11.2019 r. do 5.12.2019 r. pobrał zasiłek chorobowy z funduszu chorobowego w kwocie (...)zł., za okres od 26.01.2020 r. do 9.03.2020 r. pobrał zasiłek chorobowy z funduszu chorobowego w kwocie (...)zł., tj. łącznie (...).

Sąd Rejonowy wskazał, że M. K. (1) pełni również funkcję radnego Rady Miejskiej w A.. Zarząd Województwa (...) skierował do Rady Miejskiej w A. wniosek o wyrażenie zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym M. K. (1). Sprawa tego wniosku została skierowana na posiedzenie Rady Miejskiej w dniu 25.11.2019 r. M. K. (1) postanowił wziąć udział w posiedzeniu Rady Miejskiej w A. w tym dniu, celem ochrony swoich praw jako pracownika. Kwestie poruszane na sesji Rady Miejskiej w A. 25.11.2019 r. dotyczące M. K. (1) były kontynuowane również na dwóch kolejnych sesjach Rady Miejskiej tj. w dniach 6 i 11.02.2020 r. (sesja dwudniowa) i 3.03.2020 r. Z potrzeby ochrony dobrego imienia M. K. (1) zdecydował się uczestniczyć również w tych sesjach.

M. K. (1), jako radny Rady Miejskiej w A., jest członkiem Komisji (...) W okresie od 18.11.2019 r. do 9.03.2020r. odbyło się 6 posiedzeń Komisji (...), 1 posiedzenie Komisji (...) i 6 posiedzeń Komisji (...). M. K. (1) nie uczestniczył w żadnym posiedzeniu tych Komisji. Radnemu Rady Miejskiej w A. przysługuje zryczałtowana miesięczna dieta stanowiąca procentowy udział kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę. Za każdą nieobecność na posiedzeniu rady potrąca się 30% diety przysługującej radnemu w danym miesiącu, a za każdą nieobecność na komisji stałej potrąca się 10% diety przysługującej radnemu w danym miesiącu. W okresie od listopada 2019 r. do kwietnia 2020 r. M. K. (1) pobrał diety w następujących wysokościach: listopad 2019 r.–(...)zł., grudzień 2019 r. – (...)zł., styczeń 2020 r. – (...), luty 2020 r. - (...)zł., marzec 2020 r. –(...)zł. i kwiecień 2020 r. – (...)zł.

Sąd Rejonowy w rozważaniach prawnych uznał, że poza sporem pozostawał fakt, iż M. K. (1) w spornych okresach pobierania zasiłku chorobowego od 18.11.2019 r. do 5.12.2019 r. i od 26.01.2020 r. do 9.03.2020 r. podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu zatrudnienia w (...)w S. oraz, że płatnik z uwagi na niezdolność do pracy ustalił uprawnienia ubezpieczonego do zasiłku chorobowego za wyżej wymieniony okres w kwocie (...)zł. i kwotę tę wypłacił. Niekwestionowana również pozostawała okoliczność, iż w trakcie zasiłku chorobowego, brał udział w posiedzeniach Rady Miejskiej w A., jako radny tej Rady i pobrał diety w wysokości wskazanej powyżej. Powołał się na art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. j. Dz.U. z 2020 r. poz. 870 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Przywołał stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 5 kwietnia 2016 r. sygn. akt II UK 171/15, iż działalność uzasadniona potrzebą środowiskową, społeczną czy publiczną, za którą otrzymuje się wynagrodzenie w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, nie jest pracą zarobkową w rozumieniu art. 17 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 9 października 2006 r. sygn. akt II UK 44/06, stwierdzając, iż tylko sporadyczna, wymuszona okolicznościami, aktywność zawodowa może usprawiedliwiać zachowanie prawa do zasiłku chorobowego.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy wskazał, iż odwołujący M. K. (1) wykonywał funkcję radnego Rady Miejskiej w A., za co otrzymywał dietę (ryczałt). Sesje odbywały się sporadycznie – raz w miesiącu. Wykonywanie przez niego czynności związanych z piastowaniem funkcji radnego było więc incydentalne. M. K. (1) swoją aktywność publiczną ograniczył przy tym wyłącznie do udziału w tej sesji Rady Miejskiej, która dotyczyła kwestii rozpoznania wniosku Zarządu Województwa (...) o wyrażenie zgody na rozwiązanie z nim stosunku pracy u dotychczasowego pracodawcy oraz w następnych dwóch sesjach, albowiem wymagała tego potrzeba obrony jego praw i wizerunku. Ponadto działalność odwołującego się pozostawała uzasadniona potrzebą środowiskową i społeczną. M. K. (1) pozostawał bowiem zaangażowany i zainteresowany życiem lokalnej społeczności, przewodniczył grupie radnych dominującej w Radzie Miejskiej w A.. Z przedstawionych względów, dokonując oceny okoliczności faktycznych przez pryzmat przywołanych wyżej wyroków Sądu Najwyższego, Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska organu rentowego, iż samo pobieranie przez odwołującego się zryczałtowanej diety z tytułu wyboru do Rady Miejskiej w A. świadczy o wykonywaniu pracy zarobkowej, a co za tym idzie wyłącza prawo odwołującego do zasiłku chorobowego.

Sąd Rejonowy odniósł się też do wyeksponowanego przez organ w zaskarżonej decyzji zarzutu, iż M. K. (1) uczestnicząc w posiedzeniach Rady Miejskiej w A., nieprawidłowo wykorzystał orzeczoną niezdolność do pracy. Wyjaśniła to opinia biegłego z zakresu ortopedii M. S., który stwierdził, że uczestniczenie w posiedzeniach nie miało wpływu na stan zdrowia opiniowanego. Z uwagi na taką treść opinii, uznał, iż wyjaśnia ona w sposób jednoznaczny i stanowczy wszelkie istotne dla sprawy okoliczności i stanowi prawidłowy dowód w sprawie. Wskazał na brak dowodów, iż działalność publiczna M. K. (1), jako radnego, wydłużyła proces odzyskania przez niego zdolności do pracy, czy miała negatywny wpływ na stan jego zdrowia. W związku z tym, Sąd Rejonowy uznał, iż wniosek pełnomocnika ZUS zawarty w piśmie procesowym z 10.12.2020 r. (k. 64) o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ortopedii jest wnioskiem, który złożony został jedynie dla zwłoki, a okoliczności sporne zostały już wyjaśnione i ten wniosek pominął postanowieniem z 11.12.2020 r. (k. 66) – art. 235² §1 pkt 5 k.p.c.

Uzasadniając orzeczenie w części dotyczącej braku podstaw do zwrotu przez odwołującego się wypłaconego zasiłku chorobowego, wskazał też na jeszcze inną przyczynę. Zgodnie z treścią art. 84 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 266, z późn. zm.), do zwrotu należności z tytułu nienależnie pobranych świadczeń zobowiązana jest osoba, która świadomie pobrała nienależne jej świadczenie: 1) wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących:

a) ustanie prawa do świadczeń,

b) wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części

– pouczone o braku prawa do ich pobierania w tych okolicznościach;

2) przyznane lub wypłacone w wyniku świadomego wprowadzania w błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę je pobierającą (w szczególności przez posłużenie się nieprawdziwymi zeznaniami lub fałszywymi dokumentami).

Obowiązek zwrotu nienależnych świadczeń realizuje się wówczas, gdy organ ubezpieczeń społecznych wydał prawidłową decyzję, pouczając ubezpieczonego o okolicznościach powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części; okoliczności te wystąpiły, o czym ubezpieczony organu nie powiadomił, a następnie wypłacane mu świadczenie pobrał. W każdym przypadku należy uwzględnić nastawienie osoby pobierającej świadczenia na uzyskanie świadczenia, które jej się nie należy (por. wyr. SN z 17.5.2001 r., II UKN 338/00, OSNP 2003, Nr 3, poz. 71). Takie nastawienie jest oczywiste w wypadku wyłudzenia świadczeń, a także wówczas, gdy ubezpieczony został pouczony o okolicznościach powodujących ustanie prawa lub wstrzymanie wypłaty świadczeń. W ocenie Sądu Rejonowego przedstawione okoliczności sprawy nie pozwalają na ustalenie, iż M. K. pobrał sporne świadczenie chorobowe w złej wierze i nienależnie, zatem nie powstał po jego stronie obowiązek jego zwrotu. Wobec takich ustaleń, orzekł, że za okresy: 18.11.2019 r.–5.12.2019 r. i 26.01.2020 r. - 9.03.2020 r.,

przysługuje M. K. (1) prawo do zasiłku chorobowego wypłaconego przez płatnika składek tj. (...) w S., a zatem otrzymane świadczenie w łącznej kwocie (...)zł. nie jest nadpłacone - co skutkowało zmianą zaskarżonej decyzji na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Mające wpływ na wynik niniejszego postępowania naruszenie przepisów postępowania - art. 233 §1 k.p.c. polegające na:

a) braku należytego rozważenia całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień odwołującego, zaleceń lekarza stwierdzającego niezdolność do pracy, a w konsekwencji poczynienie błędnych ustaleń faktycznych,

b) przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów polegające na uznaniu, że odwołujący nie wykonywał pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, ani nie wykorzystywał zwolnienia lekarskiego niezgodnie z celem,

2. Mające wpływ na wynik niniejszego postępowania naruszenie przepisu art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. polegające na pominięciu dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ortopedii, pomimo tego że opinia biegłego nie była pełna, gdyż nie odnosiła się do kwestii zaleceń lekarza stwierdzającego niezdolność do pracy i dopuszczalnej aktywności odwołującego.

3. Jego oparcie na błędnych ustaleniach faktycznych polegających na uznaniu, że:

a) udział odwołującego w 4 sesjach Rady Miejskiej w A. nie stanowił pracy zarobkowej, gdyż:

- udział w comiesięcznych sesjach rady miejskiej, w tym 4 z nich w okresie stwierdzonej niezdolności do pracy, ma charakter incydentalny,

- udział w sesjach rady miejskiej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy z przyczyn dotyczących osobistych (pracowniczych) spraw radnego był uzasadniony potrzebą środowiskową i społeczną,

b) udział odwołującego w comiesięcznych sesjach Rady Miejskiej w A. przez okres 4 miesięcy podczas przebywania na zwolnieniu lekarskim nie stanowił niewłaściwego wykorzystywania zwolnienia od pracy, mimo że aktywność ta wykraczała poza zakres aktywności dopuszczalnej w świetle zaleceń lekarza stwierdzającego niezdolność do pracy („może chodzić”), a faktycznie stanowiło kontynuowanie normalnej aktywności odwołującego,

c) istniał obowiązek pouczenia odwołującego o treści przepisu art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej, aby możliwy był zwrot nienależnie pobranego świadczenia.

4. Naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

a) art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych polegające na ich niewłaściwym zastosowaniu oraz wykładni, a mianowicie:

- niezasadnym niezastosowaniu wobec odwołującego sankcji z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej, pomimo tego że jego aktywność w okresie stwierdzonej niezdolności do pracy miała charakter pracy zarobkowej, a nie działalności incydentalnej uzasadnionej ważnym interesem publicznym lub społecznym oraz wyczerpywała znamiona niewłaściwego wykorzystywania zwolnienia od pracy, gdyż wykraczała poza zakres dopuszczalnej aktywności życia codziennego wynikającej z zaleceń lekarza stwierdzającego niezdolność do pracy.

- niewłaściwej wykładni przepisu art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej w zw. z art. 84 ust. 2 pkt. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych polegające na niewłaściwej ich wykładni polegające na uznaniu, że istnieje obowiązek pouczenia ubezpieczonych o wynikającym z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej zakazie pracy zarobkowej w okresie stwierdzonej niezdolności do pracy i takie pouczenie warunkuje możliwość żądania zwrotu wypłaconego zasiłku chorobowego na podstawie art. 84 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego pojawił się pogląd o braku obowiązku pouczenia o obowiązkach wymienionych w art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej.

- niezasadne niezastosowanie przepisu art. 84 ust. 2 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, pomimo tego że odwołujący świadomie wprowadził organ rentowy w błąd, zatajając fakt udziału w sesjach Rady Miejskiej w A. w okresie zwolnienia od pracy.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od zaskarżonej decyzji oraz o zasądzenie od odwołującego na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego oraz przeprowadził właściwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Okręgowy w pełni podziela i akceptuje te ustalenia i właściwą argumentację prawną.

Stan faktyczny sprawy nie był sporny, natomiast apelujący w sposób odmienny dokonał interpretacji ustalonych faktów. W ocenie Sądu Okręgowego, ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd pierwszej instancji nie pozostaje w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania ani zasadami doświadczenia życiowego. Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia tego przepisu wymaga wskazania, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając - to jest - czy i w jakim zakresie analiza ta jest niezgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzą lub doświadczeniem życiowym, względnie - czy jest ona niepełna. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a Sąd Okręgowy ustalenia te podziela i czyni własnymi.

Nie można zgodzić się z zarzutami apelującego, że udział M. K. (1) w sesjach Rady Miasta w A. nie był incydentalny. Ubezpieczony niezdolny do pracy był od 15.10.2019 r. do 9.03.2020 r. W okresie tym nie uczestniczył w comiesięcznych sesjach, jak wskazano w apelacji, brał udział w sesji 25.11.2019 r., w dniach 6 i 11.02.2020 r. (sesja dwudniowa) i 3.03.2020 r., nie uczestniczył w sesji grudniowej. M. K. (1), jako radny, jest też członkiem Komisji ds. (...) W okresie od 18.11.2019 r. do 9.03.2020r. odbyło się 6 posiedzeń Komisji (...), 1 posiedzenie Komisji (...) i 6 posiedzeń Komisji (...). M. K. (1) nie uczestniczył w żadnym posiedzeniu tych Komisji. Za każdą nieobecność na posiedzeniu rady potrąca się 30% diety przysługującej radnemu w danym miesiącu, a za każdą nieobecność na komisji stałej potrąca się 10% diety przysługującej radnemu w danym miesiącu i zgodnie z tą regulacją pomniejszono mu wypłacaną dietę (w grudniu 2019 r. otrzymał tylko (...)zł., a w kwietniu 2020 r., po zakończeniu okresu zasiłkowego –(...)zł.).

Prawidłowo Sąd Rejonowy przywołał stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 5 kwietnia 2016 r. sygn. akt II UK 171/15, wskazujące, iż działalność uzasadniona potrzebą środowiskową, społeczną czy publiczną, za którą otrzymuje się wynagrodzenie w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, nie jest pracą zarobkową w rozumieniu art. 17 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 870 ze zm.). W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, iż na tle art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej nie obowiązuje schemat w orzekaniu, czyli nie wystarczy kwalifikacja jako pracy zarobkowej członka rady nadzorczej. Przyjmuje się bowiem, że reżim art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej nie jest bezwzględny. Chodzi o sytuacje, które nie są zwykle (typowe), bo do tych na pewno odnosi się ta regulacja, lecz o sytuacje szczególne, w których ubezpieczony zachowuje prawo do zasiłku chorobowego. Potwierdza to orzecznictwo (por. choćby udział

w posiedzeniach rady nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej - wyrok Sądu Najwyższego z 4 listopada 2009 r., I UK 140/09; sytuację członka ochotniczej straży pożarnej - wyrok Sądu Najwyższego z 14 maja 2009 r., I UK 351/08; uczestnictwo w posiedzeniach zarządu miasta - wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 17 marca 1994 r., III AUa 724/93). W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższy wskazał, iż nie chodziłoby więc tylko o incydentalne, czy wyjątkowo sporadyczne wykonywanie czynności związanych z pracą lub działalnością, które są bezpośrednim tytułem ubezpieczenia społecznego i zasiłku chorobowego, lecz o inną działalność uzasadnioną potrzebą środowiskową, społeczną czy publiczną. Zdaniem Sądu Najwyższego punkt ciężkości nie leży więc w tym, czy celem była praca zarobkowa i zarobek, lecz czy szczególne znaczenie miało wykonywanie powinności publicznych. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 października 2006 r. sygn. akt II UK 44/06, stwierdzając, iż tylko sporadyczna, wymuszona okolicznościami, aktywność zawodowa może usprawiedliwiać zachowanie prawa do zasiłku chorobowego.

W ocenie Sądu Okręgowego nie jest zasadny zarzut, że uczestnicząc w sesjach rady miasta M. K. (1) realizował tylko swoje cele osobiste – ochronę stosunku pracy. Jako radny, wybrany przez mieszkańców miasta, jest on osobą publiczną. Publicznie, na sesjach rady, omawiane były jego sprawy pracownicze i sytuacja ta wymusiła jego udział w tych sesjach. Nie sposób zgodzić się z apelującym, że jego obecność nie była konieczna. Chodziło nie tylko o jego pracę, ale także o jego wizerunek jako radnego, wybranego do rady miast przez mieszkańców na swego przedstawiciela. Stan jego zdrowia był na tyle dobry, że umożliwiał mu udział w sesjach. Zgodnie z opinią biegłego, ta aktywność publiczna nie miała wpływu na odzyskanie przez niego zdolności do pracy.

Należy, wbrew zarzutom apelacji, podzielić pogląd Sądu pierwszej instancji, że M. K. (1) nie wykorzystywał zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego celem. Wprawdzie zalecenie lekarskie w postaci zapisu „może chodzić” uprawniało jedynie do wykonywania zwykłych czynności życia codziennego, jednak udział we wskazanych sesjach rady nie stanowił, w ocenie Sądu Okręgowego, kontynuowania regularnej aktywności politycznej odwołującego jako radnego. Nie uczestniczył on bowiem we wszystkich pracach rady miasta w okresie niezdolności do pracy, do których był zobligowany i z tego tytułu został pozbawiony znacznej części przysługującej mu diety.

Niezasadny jest też kolejny zarzut apelacji, a mianowicie mające wpływ na wynik niniejszego postępowania naruszenie przepisu art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. polegające na pominięciu dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ortopedii, mimo to że opinia biegłego, w ocenie apelującego, nie była pełna, gdyż nie odnosiła się do kwestii zaleceń lekarza stwierdzającego niezdolność do pracy i dopuszczalnej aktywności odwołującego. Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał opinię biegłego lekarza za miarodajną. Dowód z opinii jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej. Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna. Takich zarzutów sporządzonej opinii nie można postawić. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wielokrotnie cytowanym wyroku z 12.02.2003 r. (sygn. V CKN 1622/00), sąd rozpatrujący sprawę nie jest obowiązany dopuszczać kolejnych dowodów z opinii biegłych tylko dlatego, że złożona opinia jest niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (podobnie Sąd Najwyższy wypowiedział się też w wyrokach z 16.09.2009 r., sygn. I UK 102/09 i z 15.02.1974r., sygn. II CR 817/73).

W prawidłowo ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zastosował właściwe przepisy prawa materialnego i dokonał ich prawidłowej wykładni. Zarzut naruszenia prawa materialnego - przepisów art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, polegające na ich niewłaściwym zastosowaniu oraz wykładni jest chybiony i w zakresie prawa do zasiłku chorobowego, i braku obowiązku zwrotu wypłaconego zasiłku. Nie może skutkować zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem odwołania.

Przed wszystkim podkreślić należy, iż pomimo sformułowania przez skarżącego zarzutu naruszenia prawa materialnego, z treści złożonego środka odwoławczego wynika, że organ rentowy w istocie kwestionuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów. Zarzut naruszenia prawa materialnego może być podniesiony tylko wówczas

gdy, skarżący uznaje, że Sąd dokonał błędnej wykładni określonego przepisu prawa materialnego (mylnie zrozumiał jego treść) bądź niewłaściwie go zastosował (nieprawidłowo odniósł normę prawa materialnego do ustalonego stanu faktycznego) - por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2003 r., sygn. akt I CKN 160/01). Warunkiem skutecznego postawienia zarzutu naruszenia prawa materialnego jest więc niekwestionowanie przez stronę ustalonego przez Sąd pierwszej instancji stanu faktycznego. Z taką sytuacją, w ocenie Sądu Okręgowego nie mamy do czynienia w sprawie niniejszej. Sąd Rejonowy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalił bowiem, iż wnioskodawca nie utracił prawa do zasiłku chorobowego, a więc nie ma obowiązku jego zwrotu, z czym nie zgadza się ZUS. W tej sytuacji zarzut naruszenia prawa materialnego nie może być uznany za zasadny.

Odnosnie zarzutu niewłaściwej wykładni przepisu art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej w zw. z art. 84 ust. 2 pkt. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych polegającej na uznaniu, że istnieje obowiązek pouczenia ubezpieczonych o wynikającym z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej zakazie pracy zarobkowej w okresie stwierdzonej niezdolności do pracy i ustaleniem przez Sąd Rejonowy, że takie pouczenie warunkuje możliwość żądania zwrotu wypłaconego zasiłku chorobowego na podstawie art. 84 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, Sąd Okręgowy zauważył zmianę wykładni przepisu art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej w zw. z art. 84 ust. 2 pkt. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. wyrok z 20.08.2019 r. sygn. II UK 76/18 i z 12.09.2018 r. sygn. III UK 124/17 w uzasadnieniu) pojawił się pogląd o braku obowiązku pouczenia o obowiązkach wymienionych w art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej (zakazie pracy zarobkowej w okresie stwierdzonej niezdolności do pracy). W wyrokach tych Sąd Najwyższy wskazuje, że nie jest wymagane uprzednie pouczenie o możliwości utraty pobranych zasiłków chorobowych i takie pouczenie nie warunkuje możliwości żądania zwrotu wypłaconego zasiłku chorobowego na podstawie art. 84 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W niniejszej sprawie nie ma to jednak znaczenia, gdyż wnioskodawca swoim zachowaniem nie spowodował utraty prawa do spornych zasiłków chorobowych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.